

jeg den dag saaledes, at det i Kjøbenhavn har sit Forblivende ved den tidligere Bestemmelse om Ansættelse af Kuratorer, saaledes at det altsaa der albeles afhænger af Skifteretten, om Kuratorer skulle ansættes. Jeg tror nu, at Ansættelsen af Kuratorer i de fleste Boer af nogen Betydning vil være til Boets eget Gavn, og jeg forstaa derfor ikke, hvorfor Lovforslaget gjør en Kurators Antagelse afhængig af samtlige Arvinger eller Kreditorer. Hidtil har Forholdet dog været saaledes, at Flertallet har afgjort det, og i Tilfælde af Strid om, hvem der skulde være Kurator, har jeg set en Retskendelse for, at den, der havde de fleste Stemmer, blev det paa Grund deraf. I et vist Bo vilde Byfogden i Hjørring ikke ansætte nogen Kurator, fordi han ikke vilde have en saadan, medens alle de i Boet Interesserede vilde have en Kurator. Skifteretten affagde altsaa en Kendelse og negtede en Kurators Ansættelse. De Interesserede indstævnedes Sagen for Overretten i Viborg, og denne gav Dom for, at der skulde være en Kurator, og at det efter Lovgivningens almindelige Regler maatte antages, at de i Boet Interesserede kunne tage Beslutning om Inkassatorer og Kuratorer; dette er ikke nogen gammel Dom. Jeg anfører dette som et praktisk Bevis for, at der er Steder, hvor man anser Skiftebehandling for at være bedre tjent med at være i en særskilt betalt Kurators Haand; end i den beskaffede Skifteforvalters, og jeg kan vel nok, uden at træde Retsbetjentene i Almindelighed for nær, sige, at der gives Skifteforvaltere, som ikke i mindste Maade egne sig til denne Forretning. Naar man vil have Boet behandlet, maa man gjøre det ved andre Kræfter end ved Skifteforvalteren. Jeg tror derfor, at man ikke skal give saadanne Skifteforvaltere Myndighed til at negte Arvingerne eller Kreditorerne en saadan Behandling af Boet, thi den Slags Skifteforvaltere tro vel at mærke i Almindelighed om sig selv, at de ere nogle Jandens Karle, og at de ere meget bedre end alle Andre. Det har jeg set flere Steder. Der er jo ogsaa mangfoldige Boer, hvor det er nødvendigt strax at have en Kurator, og det forekommer mig derfor, det vilde være rigtigst, at der i dette Lovforslag fandtes en Bestemmelse om, at Skifteretten, naar den ansaa det fornødent, var berettiget til strax at ansætte en Kurator paa samme Maade, som det sker i Kjøbenhavn. Enhver, der har haft med større Boer at bestille, veed, at det i de første 14 Dage af Boets Behandling er nødvendigt at træffe øjeblikkelige Foranstaltninger, og at en Udsættelse af saadanne Foranstaltninger paafører Boet og derved Arvingerne en Mængde unødvendige Udgifter. — I Tilleggsbestemmelserne i Kapitel 8 omhandles der et Par Punkter, hvortil jeg ogsaa vil tillade mig at knytte nogle Bemærkninger. Den ene af dem angaar Afklaffelsen af Skiftekommissarier. Jeg veed jo fra Behandlingen af den forrige Skiftelov, at den høitærede

Minister er en Fjende af Skiftekommissarier, men alligevel fandt jeg dog den Gang i Landstinget faamegen Understøttelse for min Mening imod ham, at der kom en Bestemmelse ind i Konkursloven om Skiftekommissarier i extraordinære Tilfælde, og det forekommer mig, at det Samme bør staa i denne Lov. Jeg skal strax udtale, at jeg ikke forlanger Skiftekommissarier med Jurisdiktion; men jeg tror, der kan gives Boer, som komme under offentlig Skiftebehandling — ikke blot Dødsboer; men ogsaa andre Boer, saadanne som dem, hvortil der sigtes i § 81 ved „andre Boer“ — hvis Behandling ikke ret vel kan fremmes uden ved Skiftekommissærer. Det er efter min Mening en urigtig Benævnelse at kalde en Mand Eksekutor, naar han ikke er i Stand til at udsjøre Bestemmelserne i Testamentet; men Skiftekommissarier skulle efter min Mening behandle saadanne Boer, som egne sig til Behandling ved ordinært Skifte. Jeg vil f. Ex. nævne et Bo, som jeg for Dieblisset har fangrene med i; det er Boet efter en Forpagter, som havde flere Hovedgaarde i Sjælland i Forpagtning. Disse maa Boet drive i 4 a 5 Aar, og de ligge omkring paa forskjellige Steder. Tror man virkelig, at en Skifteforvalter, eller en Skifteret, som den kjøbenhavnske, der vælger, eller en anden Skifteret, der ogsaa kan vælge, og som bor langt borte fra enhver af disse Eiendomme, med Sikkerhed og uden at risikere Tab skulde kunne forvalte saadanne Eiendomme? Jeg tror virkelig, det vil være en Umulighed, selv om en Skifteret havde Lyst til at offre overordentlig megen Tid derpaa. Det er med Hensyn til saadanne Boer, ligesom i Konkurstilfælde i Aktieselskabers og Kreditforeningers Boer, at jeg tror, Skiftekommissarier ere en Nødvendighed, og det er rimeligt at anse dem for dødsdømte, fordi der har været Skiftekommissærer, som have ladet sig betale alt for stærkt; det er dog egentlig det, man har imod dem. — Endelig er der i § 91 opstillet et nyt Princip, nemlig at Statskassen skal give Erstatning til Kreditorer og Arvinger, der lide Tab ved, at Skifteforvalteren har sat Pengene over Styr. Denne Regel billiger jeg, men jeg tror, at man bør udvide den, og jeg antager, at jeg i den Henseende er i Overensstemmelse med Folketingets Flertal. Den Afstemning, som forleden blev foretaget her, angaaende en Mangel i en Skifteforvalters Bo, førte jo nemlig til, at man ansaa ikke blot Skifteforvalteren, men ogsaa de tilsynshavende Embedsmænd, for medansvarlige. Det forekommer mig derfor, at der vel kunde være Anledning til at oplaste det Spørgsmaal, om man ikke ogsaa under § 91 skulde inddrage de forsømmelige tilsynshavende Embedsmænd, saaledes at de skulde erstatte det Tab, Statskassen led ved saadanne Boer. — Der gives endnu i Lovforslaget forskjellige andre Bestemmelser, som jeg ikke ret har kunnet forstaa; men jeg vil ikke under 1ste Behandling opholde